

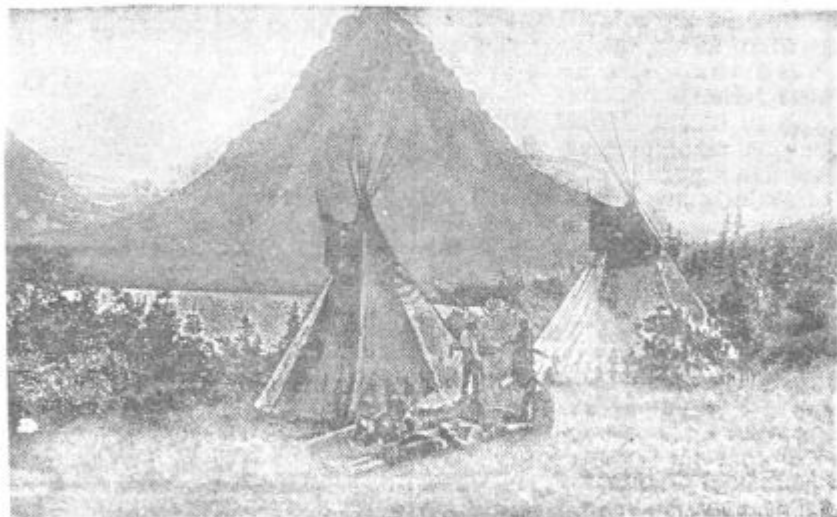
BRZONOŽEC IN PUŠČICA

**Povest iz dobe, ko je Tekumze štel dvanajst let
Napisal Fric Steuben**

Lenka je ležala v travi in tulila.
— Ti si mi dičen bratec, je rekla. —
Res dičen bratec!...

O, pa je rekla Lenka še marsikaj, če-
sar tu rajši ne ponavljamo. Njen je-
ziček je bil sila gibek, čeprav je štela
šele dvanajst let in čeprav je morala

še vedno nimaš tega zadosti...« Tako
in podobno se je glasilo. Toda iz pre-
vidnosti je Gašper govoril tako tiho,
da majhna Jerica, stara komaj štiri let-
ta, tega še ni mogla razumeti. Ta je bi-
la očetu vedno za najzanesljivejšo pri-
čo. Po takem bi se lahko zgodilo, da

Indijansko taborišče s šotori

zdaj pa zdaj globoko vzdihnuti, da je
bratec Gašper domala verjel: ti vzdihni
pa prihajajo resnično iz dna duše.

Gašper je sedel poleg nje v travi.
Imel je slabo vest. Vedel je prav natančno,
da ima Lenka prav. In slutil je precej dobro,
kaj poreče oče, če se jima zdajle približa.
To se pravi: oče prav za prav ne bi mnogo
govoril, rekel gotovo ne bi nič. Očka namreč
zelo počasi govori z ustmi, pa zelo naglo
z roko.

In kaj napravi fant, ki ga teži slaba
vest? Zakrckne. Tako je zakrknil tudi
Gašper. Mrmral je nekaj med zobmi,
kar se je glasilo približno takole: »Eno
za uho, če hočeš, gos neumna, menda

bi oče še razločneje govoril z njim
kakor drugekrati.

Toda Jerica to pot še malo ni mislila
na to, da bi prisluškovala, kaj Gašper
srdito mrmra zoper Lenko. Jerica je
imela cvetlični venček v laseh, sedela
je tu poleg, gledala je proti gozdu in
mahljala. Gozd je bil prostran in ko-
bila Liska je kopitala tja proti gozdu
kakor da hoče pobegniti. Mala Jerica
seveda še ni mogla vedeti koliko po-
meni očetu edina kobila, ki jo premo-
rejo. Jerica si je mislila: glej jo. Lisko,
zdaj pa hoče malo na sprehod, treba
ji je mahljati. Torej ji je veselo mah-
ljala kakor je bila vajena, kadar se je

kdo odpravil od hiše. Potem je rekla v vsem svojem otroškem veselju:

— Zdaj je pa šla... zdaj je pa Liska že v gozdu... ne? Lenka, ali se bo Liska vrnila? Ali se bo kinalu vrnila?

Te besede so čudovito učinkovale. Lenka je zdajci pozabila, da bi vendar morala ihteti. In Gašper je pozabil, da bi kot starejši dvojček moral vendar na ljubo svoji časti ostati zakrknjen. Zdajci sta šinila oba dvojčka — fant in punčka — pokonci in sta strmela proti gozdu. Potem sta se ozrta proti reki. Tam sta bila oče in mati z ostalimi otroki, imeli so opravka pri vodi. Niso vedeli, da je Liska pravkar izignila v gozd. Tudi niso čuli njenega rezgetanja.

Gašper je pogledal Lenko in na mah je začel teči. Lenka pa je mislila samo na klofute, kj jih bo prejel Gašper. Vsa njena jeza zoper bratca je splahnela. Še malo se ni obotavljala, pohitele je za njim, hotela mu je pomagati, da spet zajameta kobilo. Le še kriknila je mali Jerici:

— Lepo tu ostani, Jerica! Ali boš? Z Gašperjem takoj prideva. Samo po Lisko morava v gozd.

Jerica se je zadovoljno smehljala in gledala za njima. Še vedno je imela cvetni venček na svojih svetlih lasih, mahljala je z ročico za dvojčkoma in vzkiikala, ker sta oba znala tako dirjati. In dvojčka sta hitela v gozd za rjavo kobilo, tekla sta, tekla...

Ko se je oče proti večeru vračal proti koči, se je domislil, da bi Lenka vendar morala poklicati bratca. Menil je, da že obračuna s tem svojim zanikrnim sinom. Videl je kobilo, ki se je pasla na travniku pred kočo, ni pa videl svojih otrok. Stisnil je pest in si mislil: »Le čakaj, fantič! Kako lahko bi nam Liska pobegnila!«

Oče je klical Lenko in Gašperja. Toda od nikoder ni bilo odgovora. V hiši je našel malo Jerico. Iz trave, cvetja in cunj si je bila napravila punčko. Pri igranju pa se je tako utrudila, da je zaspala. Oče je prebudil hčerke. Od reke so prihajali mati in drugi otroci. Jerica jim je šla naproti. Ko pa ni videla Gašperja med njimi, je rekla:

— Liska je tu? Se je spet vrnila iz gozda. O, potem pa tudi Gašper in Lenka spet kmalu iz gozda prideta, ne?

Oče je pogledal in začel izpraševati malo Jerico. In punčka je pripovedo-

vala, kolikor je pač vedela in znala. Oče je prebledel, se zamislil. Naposled je stopil v hišo, snel puško, vzel smodnika in mošnjček s krogli, potem se je podal v gozd

Trije dnevi so minili.

Šele po treh dneh se je oče vrnil, ves izčrpan. Da, to je bilo dolgotrajno iskanje. In povrhu še zaman. Oče ni našel svojih dveh otrok. Upal je, da ju najde že doma.

Mati ga je videla prihajati. Vračal se je sam. Mati mu je stopila naproti. Bridko se je razjokala. Tedaj je oče vedel vse. Čez noč je ostal doma. Takoj naslednje jutro je bil že zarana pokonci in se je spet odpravil iskat otroka.

Zdaj je minil teden. Da, šele čez teden se je vrnil oče. In spet se je vrnil sam. Vstopil je v hišo, bila je že noč. Mati ni več jokala, ni mogla več jokati, solza ni več imela, da bi jih prelivala

Oče se je truden sesedel na stol in je rekel eno samo besedo:

— Indijanci...

Tako je res bilo.

Pred tednom je bil neki sosed opazil pet Indijancev. Peljali so se s čolnom nizdol po reki. Če so imeli bele otroke s seboj? Ne, belih otrok ni bilo videti v čolnu. Toda po vsem videzu se je Indijancem sila mudilo, presneto mudilo. Z vsemi močmi so veslali, kakor da jih žene zlodej.

— Se nisi zglasil pri Džonu Mze-paséju? Je vprašal sosed.

Da, oče je bil tudi tam. Toda stari Indijanec, ki je imel otroke tako zelo rad, je pravkar na svojem velikem potovanju. Oče je sicer to dobro vedel. Pa se je vendar odpravil v kolibo Džona Mze-paséja. Morda je pa vendarle svoje veliko potovanje za kak dan odložil. Seveda je oče vedel, da bi Džon Mze-pasé lahko pomagal najbolje in najhitreje. In gotovo bi rad pomagal. Toda starega res ni bilo v kolibi. Bogve kdaj se vrne... Toda oče bo iskal dalje. Odpravil se bo v gozdo-ve na zapadu.

Mati je rekla:

— Ne, tega ne smeš!

Mati je pač imela dovolj časa, da je vse preudarila. Polnih osem dni se je bala za svojega moža. Pojasnila je:

(Dalje prihodnjič)

Rdeča Kapica in volk

Bilo je zgodaj spomladi.

Rdeča kapica se je vračala s trga. Morala je iti čez travnik, ki jo je poleti razveseljeval z nešteti cveticami; a zdaj je bil še pust in slana se je lesketala na sleherni rastlini. Potem je morala navkreber v hrib in spet navzdol, skozi gozdiček, in potem je bila doma.

Doma jo je čakala skodelica toplega mleka, velik kos črnega kruha, čakale so jo putke, račke in živo pisani petelinček.

Rdeči kapiici je bilo komaj sedem let. Imela je rjave, žametne oči in lep glas. Njen oče je bil logar. Nosil je temno višnjevo obleko iz mehkega baršuna in velik klobuk, ki je bil okrašen s perjem divjega petelina. Čez ramo je imel obesjen lovski rog.

Kadar se je mračilo, je bilo slišati, kako je trobil na rog. Bile so stare, narodne pesmi z žalostnim besedilom.

Mamica Rdeče kapice, ki je ob tistem času vedno sedela pred hišo in šivala, je s tihim glasom vprašala: »Ali slišiš, Rdeča kapica?«

In Rdeča kapica je pokazala proti temnemu gozdu in zašepetala: »Očka!«

Potem sta utihnili in pobožno poslušali. Te večerne ure so bile nepopisno lepe. Mati in Rdeča kapica sta vedeli, da se oče vrača iz gozda.

»Kam si se zamislila, Rdeča kapica?« je časih vprašala mati.

»Nikamor!«

Rdeča kapica se je bila zlagala. Mislija je na skrivnost gozda. Gozd je bil tako skrivnosten. Očka je hodil vanj dan za dnem, s puško na rami in z naboji v žepih. Nekega dne je prosila očeta, naj jo vzame s seboj. Očka ni vedel, kako bi. Smehljaje si je vihal rdečkaste brke. Mati pa je branila:

žiti, kaj so tatovi in volkovi. Le počasi ju je razumela.

In enkrat je oče prinesel mrtvega volka domov. Nekaj dni nato pa se je jezen vrnil in njegove roke so bile vse krvave. Ponoči je Rdeča kapica slišala kako sta se roditelja pogovarjala. Oče bil ubil nekega moža. Mož je bil divji lovec. Ko je zagledal logarja, ga je napadel. V silobranu ga je logar ubil. Šele tedaj je Rdeča kapica razumela, zakaj se mora bati volkov in tatov. A ker je bila hčerka hrabrega moža, se ni dala ustrašiti.

Lep dan je bil, ko se je Rdeča kapica vračala iz trga domov. Pred nribom se je ustavila in sklenila, da pojde v gozd. Zavila je na levo; tam je vodila ozka steza v gozd, kjer je oče preganjnjal volkove in tatove. Srečala je staro ženico, ki jo je začudeno pogledala in vprašala: »Kam greš, Rdeča kapica?«

»K očki grem!«

»Sama?«

»Da, sama!« In ošabno ji je obrnila hrbet. Zakaj ne bi smela sama v gozd?

Na visokih drevesih so se spreletavali ptički. Vrhovi dreves so se lahko pozibavali v vetru.

Rdeča kapica je srečala moža z rdečimi očmi in dolgo sivo brado. Opiral se je na debelo gorjačo.

»Kam greš, dete?«

»K očku grem.«

»Kdo je tvoj očka?«

»Očka? Nu, očka je moj očka!«

»Kakšen pa je na oko?«

»Višnjevo, baršunasto obleko nosi, siv klobuk, okrašen s perjem divjega petelina, in veliko rjavo puško, da se brani volkov in tatov.«

Mož je zgrbančil čelo in njegova roka se je krčevito oprijela gorjače.

»Kje je tvoj očka?«

»Tam!« Rdeča kapica je pokazala v gozdno goščavo. Mož je pogledal okoli

»Ne, ne! Tam so kače, tatovi in volkovi!« In roditelja sta ji morala razlo-

sebe. Bila sta sama. Ker je bil mož divji lovec, je živel v njegovem srcu divje sovraštvu do logarja. Samo roko ti iztegnil, pa bi se lahko bridko maščeval nad logarjem.

Toda tega ni storil. Rdeča kapica je imela tako sladke, rjave oči in okoli ust ji je igral otroški smehlaj. Obrnila mu je hrbet, ne da bi slutila nevarnost. In divji lovec ni vzdignil roke. Odpustil ji je. Na dnu njegovega okrutnega srca se je zbudila — milost.

Rdeča kapica je šla naprej. Nikjer ni bilo več steze in težko si je bilo najti pot skozi goščavo. Tesnoba in strah sta jo obšla in nehote je vzkrinknila. Nič se ni zganilo. Še odmeva ni bilo slišati. Vedno bolj se je izgubljala v goščavi in naposled se je onemogla zgrudila pod velikim hrastom na tla in glasno zajokala. Vsa izmučena je naposled zaspala...

Ko se je Rdeča kapica spet zbudila, je solnce že zahajalo. In zdajci je zagledala pred seboj velikega volka, ki je sedel na zadnjih nogah. Njegov kožuh je bil ves zamazan; bil je tako suh, da mu bi bila Rdeča kapica brez težave prešela rebra. Iz odprtega gobca mu je visel jezik in njegove oči so bile prav tako grozne in krvave kakor oči divjega lovca.

Rdeča kapica se je nasmehnila. Otroci se vedno smehljajo, kadar se zbudijo.

»Kaj delaš tukaj, volkec?«

In volk je odgovoril s hrapavim glasom, kakor v oni prastari pravljici:

»Gledam, te, ker mi ugajaš!«

Rdeča kapica se je zadovoljno nasmehnila: »Ali si lačen, dragi volkec?«

»Strašno!«

Tedaj je Rdeča kapica odprla košarico; vzela je meso, ki ga je bila kupila na trgu, da bi mati skuhala juho, in ga dala volku. Potem mu je dala še surovega masla. Sama si je vzela nekaj kruha in sira. Jela sta se pogovarjati kakor stara, dobra prijateljca. Volk ji je pripovedoval o svojem divjem življenju, o svojih nočnih pohodih, o svojih roparskih napadih. In Rdeča kapica mu je pripovedovala o račkah, putkah, svojih punčki in o pozlačenem rogu, ki vsak večer tako žalostno poje.

In tisti mah sta začela rog. A to niso bile sladko-žalostne narodne pesmi — to je bilo obupno klicanje! Oči volka so zažarele. Ušesa je postavil pokoncu in ves je vztrepetal. In zdajci je divje zatulil. Rdeča kapica se je prestrašila. Ko je volk videl, kako se je boječe

oklenila debelega hrasta se je ponižno vlegel k njenim nogam in ji lizal roke.

Rdeča kapica je vedela, da je premagal izkušnjava. Hvaležno si je snela rdeči trak iz las in ga privezala volku okoli vratu.

Tema je legla na gozd in rog se je hitro bližal. Ko je bil že prav blizu, je volk poskočil in izginil v goščavi.

Rdeča kapica je ostala sama in bridko zaplakala. Tako sta jo našla roditeljca, ki sta jo že ves dan iskala.

Svoja srečanja v gozdu je deklica zamolčala. Dolgo je niso pustili same iz hiše. Ko pa mati nekoč ni pazila nanjo, je smuknila iz hiše in zbežala v gozd. Samo s težavo je našla kraj, ki ga je iskala. In našla ga je samo zato, ker jo je tam čakal volk.

Suh in slaboten je bil videti: žalostne so bile njegove oči, jezik mu je pokal od velike vročice in ves je drhtel. Okoli vratu je imel še vedno njen trak, ki je bil le malo obledel.

»Volkec, ljubi, ubogi, volkec!«

»Čakal sem te. Vedel sem, da se boš vrnila.«

Njegov glas je bil tih in neizmerno žalosten. Legel je k njenim nogam in ji vdano gledal v oči. Rdeča kapica ga je vprašala, kako živi in če še vedno napada nedolžne ovce.

»Joj, Rdeča kapica, vse to je minilo! Ti si me učila milosti in dobrote, a mojo krvoločnost si vzela s seboj. Ko sem se takrat vrnil k svojcem, me niso več spoznali. Dejali so, da je rdeči trak okoli vratu znamenje pasjega suženjstva. Odslej nisem mogel več napadati belih ovac in kri se mi upira. Zdaj nisem več volk. Samoten in slab se klatim po gozdu, nezmožen, da bi se branil, če me kdo napade, nezmožen napadati tiste, ki se ne morejo braniti. Lakota me je popolnoma izmučila. Ne vem, ali sem bojazljiv ali sem dober; vem pa to, da me je sram pred mojimi brati in mojimi otroci, ki neusmiljeno trgajo krvavo meso mladih ovac.«

Rdeča kapica se je nasmehnila in njen

smehljal je bil poln usmiljenja. »Moj ubogi, ubogi volkec!«

Nista se več vračala. Ko se je oče nekoč vrnil ponoči domov, je prinesel s seboj mrtvega volka. Volk je imel rdeči trak Rdeče kapice okoli vratu. Ko ga je Rdeča kapica zagledala, je glasno zajokala.

Mati je vprašala očeta: »Ali si ga v gozdu ubil?«

»Ne, našel sem ga tukaj v bližini. Klatil se je okoli naše hiše. To je prvič, da se je volk drznil priti v dolino. Zelo lačen je moral biti.«

Rdeča kapica pa je vso noč jokala, dokler se je ni spanec usmilil.

Lojze Zupanc:

Krvava peč

V Turjaških gorah je vrh Mokrec. Turjačani vedno vedo, kdaj se jim bliža huda ura, kajti že več ur prej se bliska za Mokrecom, preden se vsuje toča na Turjak.

Pod Mokrecom je hribovska vasica, ki se je včasih imenovala Rožna dolina zdaj pa ji pravijo Krvava peč. Kaj neki so vaščani zavrgli lepo rožnato ime

no dolino dekleta pasle vaške ovce. Bile so vesele kakor vsi pastirji. Prepevale so, da je odmevalo od Mokreca do Malinjeka in še dalje do Kureščka. Od časa do časa pa so se odpravile za ovčami in najdrznejše odganjale od pečin, ki za vasjo padajo v prepad proti lški. Prepad je globok, pečine se dvigajo strmo iznad lške, zato ni nič

in tej mali vasiči krvavega vzdehi?

Poslušajte!

V tistem času, ko so še Turki vpadali v naše kraje, požigali vasi in morili stare ljudi, mlade pa odganjali s seboj v sužnost, so po lazih nad Rož-

čudnega, če so se dekleta bale za drobnico.

Izenada pa so deklice nekega popoldneva zaslišale v domači vasi vpitje. Topot konjskih kopit se je mešal z obupnim jokom Rožnodolcev, kate-re so bili napadli divji Turčini. Komaj so se pastirice zavedle, kaj se v vasi dogaja, že se je na vaških bajtah prikazal rdeči petelin. Ko je bila vas izropana in ko je že vse bajte zajel uničujoči požar, so turški konjeniki oddirjali na urnih konjičih dalje proti Notranjski. Na tej poti so se kajpa približali prestrašenim pastiricam, ki so pričele bežati pred Turki. Na tem begu so pritekale do pečin, ki so padale v globoki prepad.

»Raje v smrt kakor v turško suž-

nost!« je zakričala najstarejša in se pogнала v prepad. V preplahu in bojazni pred Turki so tudi ostale deklice sledile prvi in strmoglavile v globočino.

Toda po odhodu Turkov je nekaj vaščanov le ostalo na pogoriščih bajt. Spomnili so se na deklice, ki so pasle za vasjo na lazih ovce. Pohiteli so jih iskat. Toda v lazih pod Mokrecom so med goščavjem brinovega grmičja našli samo preplašene ovce, deklet pa ni bilo nikjer. Ko pa so prišli do prepada,

so videli, da so vse skalnate pečine krvave. Kri deklet, ki so se vrgle v prepad, je obrizgala pečine, da so še danes rdeče...

Takrat so žalostni vaščani pod Mokrecom prekrstili Rožno dolino v Krvavo peč. To ime se vasi še danes drži. Kdor je nejevernik, naj gre na Krvavo peč. Tam bo videl krvave pečine, kupil pa si bo lahko tudi zobotrebcev za zvrhan mernik.

Pripovedka o Volčji dragi

Med Krvavo pečjo, Sekiriščem in Purkači je dolina, ki ji domačini pravijo Volčja draga. Po vsej dolini so izkopane globoke kotanje, notranje stene teh kotanj pa so obzidane. Kotanje so potemtakem podobne starim, opuščenim vodnjakom.

kjer sta čakala na divjad grof in njegova hči, so tekli v gotovo smrt zajčki, srne, lisice in jeleni. Vsako zver, ki se je na begu pred divjimi psi pripodila mimo lovcev, so le-ti ustrelili z ostro piščo iz napetega loka. Le mladi srni je uspelo, da se je na begu ranjena

Toda v davnih časih, ko ljudje še niso poznali ne pušk ne smodnika, so bile te kotanje pastji za volkove, ki so se v velikih tolpah klatili po Turjaških gorah. Hribovci v Turjaških gorah vedo o teh kotanjah povedati tole pripovedko:

Nekoč je turjaški grof pojezdil s svojo hčerko v lov. Lovska družba, psi in gonjači so odšli v divje gozdove pod Mokrecom. Psi in gonjači so ves dan preganjali divjačino; in proti dolini,

skrila v goščavje. Toda lovska strast je gnala mlado turjaško grofico, ki ji morije in krvi še ni bilo dovolj, da je vzpodbodla konja in se pogнала za ranjeno srnico. Pri tem pa je zašla v divjo lozo. Iznenada so ji nasproti pritekli od besnih grajskih psov pregnani volkovi. Skočili so na konja in raztrgali grajsko gospodično. Nič drugega ni ostalo od nje, kakor čevlji in obleka, česar zveri niso hotele požreti...

Ko je grof iskal pogrešano hčerko,

je našel okrvavljeno obleko in čevlje. Z žalostjo v srcu je dognal, da so mu hčerko požrli volkovi. Zaukazal je svojim tlačanom pod Mokrecem, naj po vsej dolini izkopljejo globoke kotanje. Poslej ni grof nič več lovil zajcev, srnjadi in lisic, samo volkove je preganjal, da bi se maščeval nad prerano izgubo ljubljene hčerke. In ni v tem lovu za volkovi odjenjal prej, dokler se ni poslednji volk iz Turjaških gorá ujel v jamo, kjer so ga potlej vsega sestradanega grajski lovci pobili s kamenjem.

Od takrat se tista dolina, preprežena s kotanjami, imenuje Volčja drága. V Turjaških gorah ni nič več volkov, toda kotanje v drági so ostale do današnjega dne. Domačini pripovedujejo, da iz Volčje dráge pogosto prihaja v temnih nočeh zategel jok. Baje joka turjaški grof, ki prihaja od časa do časa z onega sveta in išče svojo hčer. In če pridete kdaj v Volčjo drágo, le dobro prisluhnite tistemu joku! Slišali boste otožni glas vetra, ki divja od Mokreca preko Volčje dráge do samega Kureščka!

Jutrovčki pišejo

Dragi strac Matic! Prvič se oglašam v »Mladem Jutru« in ti moram povedati, da tudi jast rada čitam »Mlado Jutro« ter vsaki teden željno pričakujem da mi ga moja mamica prinese. Najbolj pa me je razveselila Tvoja slika, ki sem jo zagledala, no sedaj se bom večkrat oglasila v Tvojem koticu. Te pozdravlja

Marička s Krasa.

BOJNO MORJE

Ko burja po vrhek odpre svoj bučni meh, zabliska se v vodah, odjekne po gorah.

Si videl že kdaj ples raztrganih teles?

Si slišal boj vetrov, nemir in vrisk brodov.

Si videl bojni ti zalet ognjenih bomb razcvet? Čul grozno godbo vmes topov in mitraljez?

Si slišal votli pok, zamolkli grom razpok, in ladjo, ki grgra, pijana sred voda?

Boris Dernič, dijak.
Dovje - Mojstrana.

MOJI KSENIJI

Na okno bolnice vesel, je golobček priletel in pisemce je v kljunčku 'mel... Trikrat potrkal je na okno, brž sem odprl na široko Sem pisemce mu s kljunčka vzela in golobček spet je odletel...

In ko sem pisemce prebral v nezavest sem skoro pal — Mi pisala je Ksenica neka krška porednica! Mi piše, kako je ona pridna, v vseh rečeh nad vse solidna... In če je treba klepetati, zna ona se modro držati, ne črhne ne besedice kot, da nikjer ni Ksenice!

Mi piše, da ji pravi mati srček moj — cekinček zlati In očka, da samo pokima saj pristavka družega nima Da zgodaj vstane — se umije, in zajtrk brez besed zaužije, nato pomaga v kuhinji, da se kaj ne prismodi. Pa da potepa se nič več, ji ta navada je odveč.

In da težko je b'la zboleta vročino hudo je imela da ji jeziček je zbolel ker bil se je preveč vrtel vse to mi piše Ksenica neka krška porednica... A Ksenica moja je vsa iz drugega blaga, je pridna, kakor malokdo, zato škrateljčka ne bo po njo saj ona dušica je blaga mamici — očku nad vse draga

Pa še nekdo večkrat jo pogreša in večkrat zmisli se na njo Ta nekdo pa bolan leži v krški javni bolnici Zato pa:

Ksenica mojá
bod tisočkrat pozdravljena
od ubozga strica

Pavleta, dijak v Krškem.

Tonko Gabrč:

„To pa ni bilo prav!“

Črtica iz mojega življenja.

Bilo je slabo jesensko vreme, ko sem korakal po neki predmestni ulici. Tu pa tam sem srečal temne postave, ki so se zavijale v svoje površnike in hitele v mesto.

Na križišču opazim neko žensko, ki se na pol v strahu, napol v skrbi ozira po hišah. Oblečena je bila v kmetiško obleko, močno prepasana in na glavi je imela siv robec. Zeblo jo je. Ko me zagleda, se plašno obrne k meni in me tiho vpraša:

»Ali veste, kje je Bolfenkova ulica?«

»Kaj jaz vem,« odgovorim in grem dalje.

Še zdaj me peče vest, da sem tako grdo odgovoril.

Šale za male

Stric: »Ali te učitelj kdaj pokliče?«

Mihlec: »O, vselej kadar moram iti klečat pred desko!«

★

Oče: »Sram naj te bo, da si zadnji v razredu, kjer vas je petdeset!«

Nadebudni sinček: »Lahko bi bilo še slabše!«

Oče: »Kako to?«

Sinček: »Nu, če bi bilo še več učencev v razredu!«

★

Mali Janezek skače po sobi in noče iti spat.

»Tak ubogaj vendar, Janezek!« mu reče mamica. »Piščančki so tudi že šli spat in ti se še vedno obotavljaš?«

»Piščančki so lahko šli spat, zakaj njihova mamica je šla z njimi!« je odgovoril prebrisan Janezek.

★

»Mihlec: »Tinček, ali veš, kdo je naš učil slavnega tekača Nurmijo teči?«

Tonček: »Ne. Kdo ga je naučil?«

Mihlec: »Njegova mama.«

Mihlec je šel z očetom v gozd na sprehod. Nenadoma obstane in vpraša očeta:

»Kakšne jagode so to?«

»To so črne jagode. Imenujemo jih tudi borovnice.«

»Ali, očka, poglej, saj so rdeče?«

»Da, zdaj so še rdeče, ker so še zelene. Ko bodo zrele, bodo pa črne.«

★

»Mihlec, povej mi deset besed s končnico ‚ač‘!« je rekel učitelj.

Mihlec začne: »Brusač, pometač, premikač, kovač« — in zdajci ne ve nobene več. Nekaj časa še premišljuje, potem se mu pa mahoma zjasni obraz in hitro nadaljuje: »Stanko Kovač, Mirko Kovač, Janez Kovač, Miha Kovač. Tone Kovač, Matevž Kovač.«

★

»Kaj delaš, Janezek?«

»Majdici pišem pismo.«

»Saj vendar ne znaš pisati?«

»To nič ne de. Saj Majdica tudi ne zna brati!«

Manica:

Dopolnilna uganka

I.

Ti
. . ti . . .
. . . . ti

a, c, e, i, l, o, o, p, p, r, u, v.

Spodaj stoječe črke zamenjajte v gornji uganki s pikicami da dobite prave besede.

II.

Na
. . na
. . . . na . . .
. na

a, a, a, b, d, e, e, i, k, k, l, m, n,
o, o, o, o, o, o, r, s, v, v, v.

Postavite v gornji uganki namesto pikic tu označene črke, da dobite prave besede.